

[Alfred Jensen.]

til sin rådighed, var nået frem til klart at kunne besvare de spørgsmål, man med rette stiller i en debat som den, der føres her. Vi ved meget vel, at vi senere kommer til at tage stilling til spørgsmålene, men vi ved også, at der er en række problemer, som ønskes afklaret, og som bør afklares af hensyn til det videre forløb.

Vort partis stilling til den førte politik og til det, der skal ske fremefter, er jo klar. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen rede-gjorde herfor i går i overensstemmelse med de synspunkter og retningslinjer, vi trak op i sommerens folketingssamling. Her gik vi imod den forbrugsbegrænsende, arbejdsløshedsskabende politik og sagde, at man i stedet for burde gå en anden vej: at skære militæruddgifterne ned og anlægge en anden udenrigs- og handelspolitik, end man tidligere havde gjort. Det er de synspunkter, ud fra hvilke vort parti vil arbejde i den samling, hvis lovgivningsarbejde kun dårlig er begyndt.

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til visse af de rejste spørgsmål, som enten ikke er blevet besvaret eller besvaret på en måde, som vi ikke kan erklære os indforstået med.

For det første rejste det ærede medlem hr. Aksel Larsen det spørgsmål, om regeringen ikke havde tænkt sig at stille krav over for Tyskland om at få den krigsskadeserstatning, vi har til gode. Han førte dette spørgsmål frem i forbindelse med regeringens planer om at skaffe erstatning for de tab, visse borgere kan have lidt ved nationalisering, socialisering eller lignende foranstaltninger i Sovjetunionen og Østeuropa. Det er klart, at den krigsgæld, tyskerne har til Danmark, er langt, langt større, og at betaling af den ville hjælpe Danmark langt, langt mere end løsningen af de andre problemer. Derfor er det rimeligt, at dette spørgsmål rejses i denne forbindelse, og det forekommer mig at være forkert, at statsministeren ikke giver udtryk for regeringens stilling til dette spørgsmål. Det ville være såre rimeligt, om man fik dette erstatnings-spørgsmål løst nu, da man indgår i et militært samarbejde med Vesttyskland. Det var dog rimeligt, at man fik det gamle regnskab gjort op. Men der er måske mere sandhed i det ord, der står ude i friheds-

museet, end man tænker over — jeg tænker på et citat, som findes i en af de illegale aviser, og hvori det hedder:

„Hunnerne har du enten for dine fødder eller i din strube“.

Det var Churchill, der fremsatte denne udtalelse, og det er ham, der har gjort opmærksom på, hvorledes de herskende kredse i Tyskland har optrådt over for andre lande. Det er vel bemærkninger, som vi også bør tage i betragtning, nu da man har ført Danmark ind i et militært samarbejde med den tidligere undertrykkerstat Tyskland, nu da danske soldater kommer til at marchere side om side med soldater i de forhædte tyske uniformer og også ledelsen i adskillige situationer vil ligge i tyske generalers hænder. Jeg ville som sagt finde det rimeligt, om man fik besked om, hvad man tænker sig på dette punkt, og lige så rimeligt ville det være, om man fik besked om, hvad der egentlig forhandles om angående dansk-tysk fælleskommando, så at man ikke skal være henvist til kun at modtage oplysninger herom over Bonn — oplysninger, som dårlig nok bliver kommenteret af regeringen. Befolkningen må have krav på klarhed på dette punkt. Jeg behøver vist ikke give udtryk for, at mit parti ikke billiger det samarbejde, der her er tale om, og som synes at være temmelig langt fremskredent.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen gjorde også opmærksom på, at regeringen ikke havde taget noget selvstændigt initiativ i nedrustningsspørgsmålet. De bemærkninger, den højtærede statsminister gjorde, er udtryk for, at man erkender, at et sådant initiativ ikke har været taget, og der tales om, at det jo egentlig er stormagterne, der må træffe aftalen. Statsministeren henviser til det vestlige forslag, som blev fremført på nedrustningskonferencen, og som han mener imødekommer Sovjetunionen på en række områder og kan danne grundlag for videre forhandling. Det er muligt; men dette forslag imødekommer i hvert fald ikke de ønsker, som millioner verden over nærer: at prøvesprængningerne af atom- og brintbomber indstilles; og det forekommer os, at det er et af de vigtigste problemer. Jeg synes, at der fra dansk side burde gøres en større indsats, end der er gjort for en løsning af dette spørgsmål.